

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Zlínmarket s.r.o.**
sídlem Pekárenská 166, Zlín
zastoupený daňovým poradcem Ing. Ladislavem Fancem,
sídlem Březnická 5565, Zlín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019,
č. j. 44723/19/5100-41454-708892

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadá v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 1. 2019, č. j. 21883/19/3301-51522-701503, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o posečkání úhrady daně podle § 156 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce má za to, že prokázal naplnění podmínek pro povolení posečkání úhrady daně podle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nepředložil žádné relevantní dokumenty, které by prokazovaly jeho ekonomickou a finanční situaci. Uvádí, že žalovanému byla situace žalobce známa, a to jednak na základě žalobcem předložené rozvahy ke dni 31. 12. 2018 a předloženého výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2018, jednak z úřední činnosti žalovaného. Žalovaný podle žalobce rovněž pominul, že žalobce nemá možnost uskutečňovat ekonomickou činnost vzhledem k blokaci bankovního účtu v důsledku daňové exekuce a lze predikovat, že výnosy z jeho podnikání budou nulové či minimální. Nebylo tak třeba dokládat jakékoli další podrobné ekonomické analýzy podnikání žalobce či odborný odhad jeho budoucího výnosu. Žalobce rovněž namítá, že jeho ekonomický stav nebyl dlouhodobě nepříznivý, jak nesprávně vyhodnotil žalovaný. Žalovaný podle žalobce zcela přehlíží skutečný ekonomický stav žalobce, čímž porušuje zásadu volného hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu. Žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 703/2006 ze dne 21. 4. 2009 a namítá, že žalovaný postupuje rovněž v rozporu se zásadou zákonnosti zakotvenou v § 5 odst. 3 daňového řádu.
3. Dále žalobce uvádí, že přestože podal žádost o posečkání úhrady daně, aby se vyvaroval negativnímu následku neplnění daňových povinností, správce daně jeho žádost zamítl a ihned zahájil daňovou exekuci. Ve věci daňové exekuce byla podána správní žaloba vedená zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 55/2019.
4. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvádí závěry, které se netýkají žádosti o posečkání úhrady daně, ale týkají se doměřené daně. Ve věci doměřené daně byla podána správní žaloba vedená zdejším soudem pod sp. zn. 30 Af 2/2019.
5. Z výše uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správce daně.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného vytvořil dvě tabulky, jednak s přehledem výnosů a nákladů, jednak s přehledem aktiv a pasiv, a to za období let 2016, 2017 a 2018. Uvedl, že tyto ukazatele byly správci daně známy a z ekonomiky žalobce lze vyčíst, že již žádný budoucí výnos z jeho strany realizován nebude a úhrada daně ve výši cca 5 mil. Kč je nereálná. Žalobce nadále setrval na své žalobní argumentaci.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a sice souhlasu účastníků.
9. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti, soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobitelné soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Dle názoru zdejšího soudu napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí, je srozumitelné a je z něj zřejmé, proč žalovaný nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.
11. Žalobce zaměňuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tvrzeným nesprávným posouzením ze strany žalovaného. Jak je uvedeno výše, vady, které by způsobovaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí, v projednávané věci nebyly zjištěny a krajskému soudu nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalovaného věcně posoudil.
12. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
13. Dne 22. 12. 2018 podal žalobce žádost o posečkání s úhradou rozdílu tvrzené a na základě výsledků daňové kontroly vyměřené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2014 ve výši 5 324 112 Kč a úroků z prodlení ve výši 2 947 109 Kč. V žádosti uvedl, že okamžitá úhrada daně by pro něho znamenala zánik podnikání a dále že nesouhlasí s vyměřením daně a bude podávat správní žalobu.

14. Rozhodnutím správce daně ze dne 16. 1. 2019, č. j. 21883/19/3301-51522-701503, byla žádost žalobce o posečkání úhrady daně zamítnuta. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí plyne, že nebylo možné osvědčit naplnění podmínek § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu a správce daně neshledal ani naplnění podmínek § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Následně správce daně vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu č. j. 199708/19 ze dne 4. 2. 2019.
15. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání odvolal a doložil rozvahu a výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2018. Žalovaný provedl v rámci odvolacího řízení dokazování, a proto v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu seznámil žalobce před vydáním rozhodnutí o odvolání se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, písemností č. j. 34229/19/5100-41454-708892 ze dne 21. 8. 2019, a umožnil mu, aby se k němu ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení důkazních prostředků. Na výše uvedené seznámení žalobce reagoval vyjádřením, které bylo žalovaným zaevidováno dne 8. 7. 2019 pod č. j. 28425/19.
16. Žalobce v rámci odvolacího řízení argumentoval, že úhrada doměřené daně by pro žalobce znamenala zánik podnikání ve smyslu § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Namítal, že správci daně musel být znám ekonomický stav žalobce, jakož i skutečnost, že již svou ekonomickou činnost utlumil. Žalobce poukazoval na skutečnost, že má bankovní účet blokován exekucí, nemůže proto podnikat a pravděpodobnost budoucích výnosů z podnikání je tak nulová. Z toho žalobce dovozoval, že výnos z ukončení podnikání bude nižší než žalobcem vytvořená daň. Rovněž nesouhlasil s názorem správce daně, že jeho ekonomická situace je dlouhodobě špatná. Žalobce také namítal porušení základních zásad správy daně, konkrétně poukazoval na § 5 a § 6 daňového řádu.
17. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne ze dne 31. 10. 2019, č. j. 44723/19/5100-41454-708892, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný nepřisvědčil námitkám žalobce. Zmínil i charakter institutu posečkání, který slouží k vyřešení momentálně nepříznivé situace, přičemž žalobce nedoložil, že jeho situace, která mu neumožňuje úhradu daně, je pouze dočasná. Žalovaný s poukazem na § 1 odst. 2 daňového řádu vyjádřil pochybnosti ohledně budoucí dobytosti posečkané daně, kdy žalobce ani nedoložil např. zdroje budoucího pokrytí daňových povinností.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, jímž orgány finanční správy nebylo povoleno posečkání úhrady daně, o které žalobce žádal.
19. Institut posečkání je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek, jak správně uvedl již žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Současně platí, že povinnost důkazní a tvrzení zde leží na žadateli (daňovém subjektu). Ten nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, správce daně jeho žádost zamítne. Není povinností správce daně aktivně vyhledávat a opatřovat si důkazy svědčící o tom, zda nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29, či ze dne 30. 9. 2020, č. j. 5 Afs 155/2019-40, bod 16).
20. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“),*
a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu,

b) pokud by byla obložena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných,

c) pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období,

d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, nebo

e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

21. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje rozsah následného soudního rozhodnutí, přičemž není na soudu, aby za žalobce dohledával další důvody, v nichž může spočívat nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
22. Závěry správce daně ohledně nenaplnění žalobcem tvrzeného důvodu pro povolení posečkáni úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu žalobce neučinil předmětem sporu, pročež se jimi soud dále nezabýval.
23. V projednávané věci považuje soud za nutné zabývat se s ohledem na výše uvedené toliko posouzením, zda správce daně, potažmo žalovaný, správně dospěli k závěru, že žalobcem tvrzený důvod pro povolení posečkáni s úhradou daně dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu nebyl prokázán.
24. Soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že v případě žalobce k naplnění podmínek § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu nedošlo.
25. Důvod pro povolení posečkáni úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu dopadá na situaci, kdy není zájem na neprodleném odčerpání finančních zdrojů žadatele, které ochromí jeho činnost, existuje-li potenciál, že žadatel bude v rámci svého podnikání generovat potřebné prostředky a bude moci daň, byť postupně, uhradit. Posečkáni tak v konečném důsledku umožní žadateli dostat svým daňovým povinnostem a tedy i dosáhnout cíle správy daní. Pro ilustraci si lze představit případ, kdy by žadatel o posečkáni úhrady daně nebyl právě v důsledku neprodlené úhrady daňového nedoplatku schopen plnit své smluvní povinnosti vůči svým odběratelům a přišel by tak o příjmy, které mu obchodní spolupráce s jeho odběrateli přináší, a přitom by v souvislosti s těmito příjmy byla pravděpodobně vygenerována daň převyšující výnos z ukončení podnikání.
26. S ohledem na znění § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu měl žalobce co nejkomplexněji tvrdit a doložit, jak poskytnutí dobrodiní institutu posečkáni povede k zachování jeho ekonomické „životaschopnosti“, jakou úlevu v jeho podnikání by mu povolení posečkáni s úhradou daně mohlo přinést, a měl konkretizovat a specifikovat, jak neprodlená úhrada daňového nedoplatku ohrožuje jeho podnikatelskou existenci. Současně měl žalobce tvrdit a doložit kladný dopad povolení posečkáni ve vztahu k dani v příštím zdaňovacím období.
27. Nelze souhlasit s námitkou žalobce, že v daňovém řízení dostatečně konkrétně tvrdil a prokazoval, že by okamžitým splněním daňové povinnosti bylo ohroženo jeho podnikání (první podmínka obsažená v § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu).
28. Žalobcem namítaná skutečnost, že výše daňového nedoplatku je v řádu milionů korun a položky uvedené v rozvaze a ve výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2018 jsou v řádu tisíců či statisíců korun, nesvědčí sama o sobě naplnění podmínek stanovených pro povolení posečkáni úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Jednotlivé položky uvedené v rozvaze a ve výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2018 představují pouze

výsledná čísla hospodaření za rok 2018 a nemají vypovídací schopnost o tom, že to je právě neprodlená úhrada dlužné daně, co povede k zániku podnikání žalobce. Obdobné lze konstatovat i ve vztahu k ekonomickým ukazatelům u žalobce, které byly orgánům finanční správy známe z úřední činnosti. Jedná se o údaje z žalobcových daňových přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2018 až 1. čtvrtletí roku 2019 a k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 a 2017. Krajský soud souhlasí s orgány finanční správy, že z nich lze bez dalšího jen stěží předjímat aktuální stav a možný budoucí vývoj podnikání žalobce.

29. K tomu soud dodává, že uplatněná argumentace žalobce patrně vychází z mylného předpokladu, že pokud ekonomické ukazatele z žalobcem doložených dokumentů jakož i z údajů dostupných správci daně nasvědčují spíše tomu, že žalobce nemá dostatek volných finančních prostředků na úhradu daně vyměřené ve značné výši a pravděpodobně ani jiný majetek, který může zpeněžit, je možné rovněž automaticky dovodit, že by neprodlená úhrada této daně vedla k zániku podnikání žalobce. Nelze však tvrdit, že by úmyslem zákonodárce bylo přiznat beneficium posečkání úhrady daně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu při pouhé nemožnosti uhradit daň, neboť nemožnost vybrat daň od daňového subjektu najednou s ohledem na jeho aktuální ekonomickou a majetkovou situaci představuje svébytný důvod pro povolení posečkání podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Nicméně v dané věci tento důvod pro posečkání úhrady daně nebyl ze strany orgánů finanční správy posuzován, což žalobce nečiní předmětem sporu. Jak soud zmínil výše, žalobní argumentace směřuje proti závěrům žalovaného o neprokázání naplnění podmínek stanovených v § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu.
30. Ani žalobcem uváděná skutečnost, že má v důsledku daňové exekuce zablokovaný účet nijak neprokazuje naplnění důvodu dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žalobce sice obecně poukazoval na to, že v dané situaci nemůže vykonávat jakoukoli ekonomickou činnost, neboť podnikat jiným než bezhotovostním způsobem v současné době nelze, avšak nic bližšího ve vztahu ke svému podnikání neobjasnil a neprokázal. Krajský soud uvádí, že v rámci řízení ve věci žádosti o posečkání úhrady daně jsou posuzovány vždy individuální okolnosti zcela konkrétního případu, nikoli obecné či hypotetické situace nastíněné žadatelem. Žalovanému tak oprávněně nezbyvalo než k tvrzení žalobce rovněž v obecné rovině uvést, že každé nucené vymáhání nedoplatku je spojeno s určitými negativními důsledky pro povinného a že v případě žalobce je daňová exekuce následkem neplnění jeho daňových povinností, nikoli důvodem pro posečkání úhrady daně. Jak soud ověřil z obsahu spisu, žalobce ve své žádosti o povolení posečkání úhrady daně ve vztahu k tvrzenému důvodu dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu neuvedl žádnou relevantní skutečnost. Žádost žalobce byla správcem daně zamítnuta a následně správce daně přistoupil k vydání exekučního příkazu na přikázání pohledávky z účtu. Dle soudu měl tedy žalobce vyvinout relevantní aktivitu v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí správce daně o této žádosti, neboť by v případě úspěchu mimo jiné získal možnost domáhat se zastavení daňové exekuce dle § 181 odst. 2 písm. c) daňového řádu, jejíž nepříznivé dopady tvrdí.
31. Lichá je i námitka žalobce, že prokázal, že výnos z ukončení podnikání bude nižší než jím v budoucnu vytvořená daň (druhá podmínka obsažená v § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu). Žalobce se v daňovém řízení omezil na konstatování, že pokud s ohledem na zablokování účtu daňovou exekucí nemá možnost uskutečňovat podnikatelskou činnost, pravděpodobnost budoucích výnosů je nulová a lze tedy predikovat, že výnos

z ukončení podnikání bude nižší než jím vytvořená daň, kdy daň bez výkonu ekonomické činnosti nemůže být vykázána. Nicméně ve vztahu k dani, kterou by žalobce v budoucnu vytvořil, pokud by správce daně vyhověl jeho žádosti o posečkání úhrady daně, žalobce již nic netvrdil a tím spíše ani neprokazoval. Přitom pro rozhodnutí o vyhovění žádosti podle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu je třeba nejen zkoumat negativní dopady do podnikání spojené s neprodlenou úhradou daně, ale je třeba i posuzovat, jak by se pravděpodobně vyvíjelo podnikání daňového subjektu v případě, pokud by bylo posečkáno s její úhradou. V tomto směru žalobce svoji argumentaci v daňovém řízení nevedl. Nadto zmíněná konstrukce žalobce spočívá na mylném předpokladu, že prokázal naplnění první podmínky uvedené v § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu (zánik podnikání v důsledku neprodlené úhrady daně) a dále že prokázání této první podmínky automaticky povede i k naplnění druhé podmínky uvedené v § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu (výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období).

32. S ohledem na výše uvedené nelze žalovanému vytýkat, že si bez podrobnější ekonomické analýzy podnikání žalobce, bez konkrétních informací o finančních tocích, zakázkách či dodavatelsko-odběratelských vztazích nebo bez kvalifikovaného výhledu ohledně budoucího podnikání žalobce nemohl učinit komplexní úvahu o tom, zda žalobcem tvrzený důvod pro posečkání úhrady daně dle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu je skutečně naplněn. Žalobce přitom nesl riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, nebude možné jeho žádosti vyhovět.
33. Krajský soud neshledal zásah do práv žalobce tím, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl i právní závěry, které se týkaly samotného vyměření daně. Žalovaný okolnosti týkající se vyměření daně zmínil v odůvodnění napadeného rozhodnutí v návaznosti na odvolací námitku žalobce, že doměřenou daň z přidané hodnoty nikdy neinkasoval a tudíž se v jeho ekonomice částka daně musí projevit jako položka, která ho zlikviduje. Žalovaný konstatoval, že výběr daně z přidané hodnoty nemohl být pro žalobce překvapivý, což nebylo nosným důvodem pro závěr, že žalobce neprokázal důvod ve smyslu § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žalobce ostatně kromě nesouhlasu s tím, že se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí vyjádřil i k vyměření dani, nekonkretizoval, jak se tato skutečnost negativně projevila v jeho právní sféře.
34. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný napadené rozhodnutí opřel o správný a pro věc klíčový názor, že žalobce neprokázal, že by u něj byl naplněn zákonný důvod pro posečkání ve smyslu § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Jelikož povolením posečkání povinnost daňového subjektu zaplatit daň nezanikne a po dobu posečkání zájem státu vybrat daň trvá, žalovaný nepochybil, pokud vedle tohoto stěžejního důvodu v bodech 24 a 25 napadeného rozhodnutí podpůrně uvedl, že ze spisového materiálu neplyne nic, co by žalovaného přesvědčilo, že by případně posečkaná daň byla v budoucnu skutečně uhrazena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015 – 62). Se závěry žalovaného, že ekonomická situace žalobce se jeví spíše jako dlouhodobě špatná, se soud ztotožňuje a na body 24 a 25 napadeného rozhodnutí odkazuje. Žalobce nepřinesl proti podrobnému hodnocení provedenému žalovaným dostatečně konkrétní a komplexní argumenty, kterými by závěry žalovaného zpochybnil.
35. V postupu správce daně a žalovaného při dokazování nespátřuje soud jakékoli žalobcem namítané porušení zásady volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Naopak ve smyslu žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014,

č. j. 7 Afs 64/2013-22, vzaly orgány finanční správy do úvahy veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a hodnotily důkazy v jejich vzájemné souvislosti způsobem odpovídajícím logice a realitě.

36. Krajský soud v dané věci nespatřuje ani namítané porušení § 5 odst. 3 daňového řádu, ze kterého plyne správci daně povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používat při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Orgány finanční správy ve věci postupovaly ve smyslu závěrů vyjádřených v nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 703/2006 ze dne 21. 4. 2009, na který poukazuje žalobce. Neukládaly žalobci nepřiměřené povinnosti ani ho nezatěžovaly zbytečnými či nezákonnými požadavky.
37. Dalšími žalobními body, tedy námitkami ohledně daňové exekuce či existence daně se krajský soud nezabýval, neboť tyto nejsou relevantní pro přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí. Úkolem správních soudů je přezkoumat k námitce žalobce meritorní rozhodnutí správních orgánů a jejich procesní postup, předcházející jejich vydání, přičemž rozsah přezkumné pravomoci je omezen předmětem předchozího řízení. Krajský soud tak v nyní projednávané věci nemůže posuzovat postup žalovaného ve vyměřovacím či exekučním řízení; to bylo ostatně předmětem samostatných soudních řízení, na které žalobce poukazuje. Krajskému soudu přísluší pouze přezkoumat, zda byly dány podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí a zda žalovaný v předchozím řízení postupoval v souladu se zákonem (objektivní meze přezkumu), přičemž k nezákonnému postupu či rozhodnutí může krajský soud přihlídnout pouze na základě důvodů, vymezených žalobcem, s výjimkou těch důvodů, k nimž je krajský soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (subjektivní meze přezkumu). V nyní projednávané věci tak objektivní mez přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného tvoří přezkum otázky, zda byly dány důvody k povolení posečkání ve smyslu § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu, zatímco uvedené žalobní námitky již tuto mez překračují, a proto postrádají relevanci.
38. Pouze pro úplnost soud podotýká, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl zamítnut návrh žalobce na zastavení daňové exekuce na dani z přidané hodnoty, byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 29 Af 55/2019-48. Rozhodnutí žalovaného, kterým byl změněn platební výměr na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2014, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 Af 2/2019 – 74. V této souvislosti soud opětovně poznamenává, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1s. ř. s.), a zmíněný zrušující rozsudek tak nic nemění na zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch

ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 1. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu